

οὐδὲ διὰ τὸ Λίμα τῶν Ποδῶν της ἐφρόντιζε, τὸ ὅποιον τῶν
ἔτρεχε, ὥστε νὰ βάλῃ τὴν Φύσιν τῶν Ῥόδων διὰ παντὸς
Ἐρυθράν. Ἀλλὰ ταχέως φθάσασα εἰς τὸ Πτώμα, ἐθρήνευε
ἀπαρηγόρητα, καὶ ἐλευνῶς ὠλοφύρετο· καὶ διὰ Παραμυθίαν
της τὸ μετέφερον εἰς Ἐνταφιασμὸν μετὰ Πομπῆς καὶ Πένθους·
καὶ διὰ παντοεινὴν Μνήμην τοῦ Πάθους ἔκαμεν, ὅτι ἡ πρό-
τερον Ἀσική Ἀνεμίω, ἐπάνω εἰς τὴν ὁποίαν ἔτυχε νὰ πέσῃ
περνευμένος ὁ Ἀδώνις, νὰ βαφῆ ἀπὸ τὸ Λίμα του διὰ παντὸς
Ἐρυθρά· αἱ δὲ Θριδάκες ἐπάνω εἰς τὰς ὁποίας ἡ Θεὰ μετέ-
θεσε τὸ νεκρωμένον Σώμα του, νὰ λάβωσι Φύσιν Ψυχῶν,
καὶ νεκρωτικὴν τῶν Παθῶν. Καὶ τοῦτο τὸ Πένθος αἱ Λατρευ-
ταίτης ἱερὸν νομίζοντες, τὸ ἐμιμοῦντο ὡς εἰς τὴν Θεάντων
λίαν εὐάρεστον, καὶ εὐπρόσδεκτον, καὶ Ἀδωνιασμὸν τὸ
ὠνόμαζον, καὶ τὴν Ἡμέραν τῆς Τελετῆς του ἐκάλουσαν Ἀδωνι-
α. Εἰς αὐτὴν ἐξέφερον μὲ Σχήμα νεκροῦ τὸ Εἶδωλον τοῦ
Ἀδωνίδος, καὶ ὡς εἰς Ἐνταφιασμὸν μὲ Λιτανεῖαν τὸ περι-
φερον, καὶ ἠκολούθουσαν τὸ Πλήθος, φέροντες εἰς τὰς Χεῖρας
των τὰ αἰμακῆτων Ἀγάλματα, καὶ θρηνοῦντες τὸν Ἀδώνιν·
αἱ Γυναῖκες δὲ αὐτὴν τὴν πευθηρὰν Λιτανεῖαν εἶχον προητοι-
μασμένα Φυτάρια τινε, ὡς Μάλαθρα, καὶ Θριδάκας, καὶ
ἄλλα Εἶδη Καρπῶν, καὶ Χόρτων, τὰ ὅποια ἔχουσι Φύσιν
νὰ ἀναθάλωσι καὶ πάρωρα, καὶ ὀγλίγωρα· καὶ πρὸ καιροῦ
τὰ ἐπεμελοῦντο ἐπίτηδες εἰς Ὀσρακα, Χύτρας, Κοφινάκια,
καὶ ἄλλα τοιοῦτότροπα Σκευὴ πρόχειρα, καὶ εὐμετάφερα,
καὶ τὰ προσέφερον ὡς Ἐπιτάφια τοῦ Ἀδωνίδος, καὶ μετὰ τὸν
Ἐνταφιασμὸν του, ἢ εἰς τὴν Θάλασσαν εὐθέως τὰ ἔρριπτον,
ἢ ἀλλοτρόπως τὰ ἠφάνιζον, καθ' Ὁμοιότητά τινά τοῦ Πάθους
τοῦ Ἀδωνίδος, ὅσας ταχέως εἰς τὴν Νεότητά του ἀνθήτας,
ταχέως πάλιν καὶ ἀπήνθησε, φουεθεῖς ὑπὸ Ἄρεως, καὶ
Κήπους Ἀδωνίδος τὰ ὠνόμαζον· καὶ διὰ τὸ νὰ ἦσαν

καὶ οἱ Κῆποι πρόσκειροι, καὶ τὰ Φυτάρια ἄορα, καὶ ὀλιγο-
χροῖνα, καὶ ὄχι ἐρρίζωμένα, ἐπεκράτησε Παροιμία νὰ λέγηται
ἐπὶ πάντων τῶν Ἀώρων, Ὀλιγοχροῖων, Ἀνεπικερδῶν, καὶ
Ἐπιπολαίων, τὸ, Ἀδωνίδος Κῆποι.

Καθ' ὅλην λοιπὸν τὴν Τελετὴν αὐτοῦ τοῦ ἱεροῦ Πένθους
ἐφαλλον εἰς τὸν Ἀδώνιν Ἐπικήδεια Ἄσματα, εἰς τὰ ὅποια
ποτὲ μὲν περιείχοντο Ἐρῆνοι εἰς τὸν Ἀδώνιν ὡς ἀπὸ Προσώ-
που τῆς Ἀφροδίτης, ποτὲ δὲ καὶ ἐκ Προσώπου τοῦ Ποιητοῦ
περιεγράφετο μὲ σύντομον καὶ ὠραῖον Τρόπον, καὶ μὲ ἐλευ-
νοὺς Λόγους τὸ Πάθος τοῦ Ἀδωνίδος, ἡ Ἀλύπη τῆς Θεᾶς,
καὶ ὅσα ἔκαμεν εἰς τὸν Φόνον του, ἐθρήνησεν εἰς τὴν Κηδεῖαν
του, καὶ τὰ ὅμοια· καὶ ἐκ τῶν τοιούτων Ἀδωνίων Ποιημάτων
εὐρίσκειται ἔν εἰς τὸ Τέλος τῶν Σωζομένων τοῦ Θεοκρίτου.
Τὰ νοήματα τῶν Ἀδωνίων ἀπαιτοῦσι τὸ Ἀπλοῦν, καὶ Φυσικόν,
καὶ ἡ Ἀέξις τὸ Κῆριον, καὶ Σαφές. Ἐγράφοντα δὲ κατὰ Στί-
χον, δηλαδὴ ἀπ' Ἀρχῆς ἄχρι Τέλους τιν με ἔν Εἶδος Στί-
χων Ἐμμέτρων, αἱ ὅποιοι συνίστανται ἀπὸ πέντε Συλλαβῶν,
καὶ ἰδίως εἰς αὐτὰ τὰ Ποιήματα ἐβάλλοντο εἰς Χοῆσον, διὰ
τὸ νὰ ἀρμόζωσιν ἰδιαιτέρως εἰς τὰ Πένθη, καὶ Ἀδωνιοὶ ὀνο-
μάζονται.

Τινὲς ἀπὸ τῶν καθ' ἡμᾶς Πολιτικισχυροῦσιν ἐμιμήθη-
σαν τὸ Εἶδος τῶν, καὶ μὲ Πεντασυλλάβους Ὁμοιοκαταλήτους
ἔγραφαν θρηνητικὰ Ποιήματα εἰς τε τὸν Ἀδώνιν, καὶ εἰς ἄλ-
λας διαφόρους Ἐποθέσεις κατὰ τὸν Χαρακτῆρα τῶν Ἀδωνίων.

Ποιήματα Μελικὰ εἰς Θεοὺς, καὶ Ἀνθρώ-
πους ἀναφερόμενα παρὰ τῶν Παλαιῶν.

Καὶ ἐκ μὲν τῶν εἰς Θεοὺς ἀναφερομένων Μελικῶν Ποιη-
μάτων εἶναι τὰ εἰρημένα, καὶ ὅσα ἄλλα παρόμοια· ἐκ δὲ τῶν